

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 6 marca 2024 rok

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 284/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację X, reprezentowaną przez pełnomocnika, przedstawioną we wniosku dotyczącą zakresu i sposobu stosowania przepisów z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej, o której mowa w ustawie z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 1658 z późn. zm.) że nie podlega ona pod obowiązki wynikające z ww. ustawy przewidziane dla przedsiębiorcy wprowadzającego produkty w opakowaniach oraz przedsiębiorcy eksportującego produkty w opakowaniach tj. zapewnienia odpowiednich poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych, wnoszenia opłaty produktowej, prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, rejestracji w Rejestrze Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami i składania sprawozdawczości – uznaję za nieprawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 stycznia 2024 r. (data wpływu – 22 stycznia 2024 r.) X, reprezentowana przez pełnomocnika, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą lub Spółką, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców co do zakresu i sposobu stosowania przepisów z których wynika obowiązek świadczenia opłaty produktowej i środków na publiczne kampanie edukacyjne, o których mowa w ustawie z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 1658 z późn. zm.) zwanej dalej ustawą o opakowaniach.

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za złożenie pełnomocnictwa i potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 26 stycznia 2024 r. znak: OS-WP-II.310 wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców, o uzupełnienie braków wniosku, na które odpowiedzi udzielono pismem z 8 lutego 2024 r. (data wpływu - 14 lutego 2024 r.).

I. Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„X jest spółką prawa Y z siedzibą w Y i rejestracją dla celów podatku VAT w Y. X jest również zarejestrowana w Polsce jako czynny podatnik VAT (od 01.01.2018 r.) dla celów podatkowych pod numerem PL Z. X funkcjonuje na rynku polskim od 2018 roku. X nie jest zarejestrowana w Bazie danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (dalej: „BDO”).

X realizuje projekty badawczo-rozwojowe w zakresie nowych rozwiązań stosowanych w poligrafii. Projektuje, konstruuje, produkuje i sprzedaje specjalistyczne urządzenia do druku oraz świadczy usługi posprzedażowe, w tym w szczególności serwis i obsługę gwarancyjną tych urządzeń. Działalność operacyjna, o której mowa powyżej, prowadzona jest w siedzibie X w Y. X działa w ramach międzynarodowej Grupy, a jej działalność w Polsce prowadzona jest we współpracy z innymi podmiotami z grupy:

- Spółka X (dalej: „Usługodawca”) z siedzibą w Polsce, zarejestrowana jako polski podatnik VAT oraz zarejestrowana w BDO. Usługodawca jest podmiotem powiązany kapitałowo ze Spółką i prowadzi w Polsce międzynarodowe centrum dystrybucji, które świadczy usługi logistyczne, inżynierskie i montażowe na rzecz różnych podmiotów.
- Spółka Y (dalej: „Dostawca”) z siedzibą w Szwecji, zarejestrowana w Polsce jako czynny podatnik VAT oraz zarejestrowana w BDO.

X podejmuje następujące czynności w Polsce:

- A. Nabycie usług montażu wstępnego na komponentach należących do X
- B. Wsparcie obsługi klienta/helpdesk
- C. Sprzedaż towarów z Polski

Wniosek dotyczy przywozu do Polski komponentów/materiałów do montażu oraz Ich wywozu z Polski już po wykonanej usłudze montażu (czynność wskazana w punkcie A). Niemniej dla zobrazowania całej działalności X w Polsce, z daleko idącej ostrożności, Wnioskodawca opisuje poniżej również inne czynności, które podejmuje w Polsce, gdyby miały one znaczenia dla Organu przy wydawaniu interpretacji.

Ad. A: Nabycie usług montażu wstępnego

Usługodawca działając na zlecenie X, montuje w swojej fabryce w Polsce dostarczone do Usługodawcy komponenty w większą całość/podzespół. Zmontowane komponenty nie są gotowym produktem do sprzedaży przez X. Usługa wykonywana jest na materiałach powierzonych Usługodawcy przez X. W tym celu X przekazuje własne komponenty (materiały) ze Y do Polski (na teren zakładu Usługodawcy). X deklaruje te transakcje we własnym imieniu dla celów polskiego podatku VAT jako import towarów do Polski. Komponenty oraz podzespoły pozostają własnością X na wszystkich etapach procesu.

Po wykonaniu usługi zmontowane przez Usługodawcę komponenty są wywożone poza Polskę i mogą podlegać dalszym pracom montażowym. Wysyłka (przemieszczenie) własnych towarów (wstępnie zmontowanych części) przez X z Polski nie jest zgłaszana przez X jako eksport towarów w Polsce dla celów VAT, gdyż nie spełnia definicji eksportu przedstawionej w ustawie o VAT.

Zarówno komponenty/materiały przywożone do Polski, jak i zmontowane podzespoły opuszczające Polskę są pakowane. Usługodawca uwzględnia oba te procesy w realizacji przez siebie obowiązków

wynikających z Ustawy opakowaniowej (m.in. realizuje obowiązki sprawozdawcze i zapewnia recykling opakowań dla produktów importowanych do Polski przez X).

Ad B: Wsparcie obsługi klienta/helpdesk

Usługodawca zapewnia wsparcie obsługi klienta w imieniu X poprzez obsługę klienta i usługę helpdesk (działając jak call-center). Obie usługi dotyczą gotowych produktów oferowanych przez X z terytorium Y. Co istotne, X nie jest importerem wyrobów gotowych nabywanych przez klientów w Polsce (istnieje faktura sprzedaży pomiędzy X (Y NIP) -> klient w Polsce). W ramach świadczenia przez Usługodawcę usług wsparcia/helpdesk nie dochodzi do wykorzystywania materiałów importowanych do Polski przez X lub takich, których produkcję X zleciłaby w Polsce.

Ad. C: Sprzedaż towarów z Polski

X współpracowała w okresie 07.2019 - 04.2022 w Polsce z Dostawcą prowadzącym magazyn centralny w Polsce dla Grupy. Gdy X znalazła klienta chętnego do zakupu towarów oferowanych w magazynie centralnym prowadzonym przez Dostawcę, X sprzedawała te towary w ramach transakcji łańcuchowej. Fakturowanie odbywało się w następującej kolejności: Dostawca (polski NIP) -> X -> klient.

Transakcje te dotyczyły towarów handlowych z oferty Dostawcy (tj. towarów innych niż wstępnie zmontowane w Polsce przez Usługodawcę oraz innych niż wyprodukowane przez X w Y). W szczególności nie były to towary opatrzone znakiem towarowym/nazwą X, a X nie zlecała ich produkcji Dostawcy ani żadnemu innemu podmiotowi. W ramach tych transakcji towary były wysyłane/transportowane bezpośrednio z magazynu Dostawcy w Polsce do klienta. Dostawca był odpowiedzialny za zorganizowanie wysyłki towarów z Polski do klienta X. Klienci znajdowali się w Polsce lub w innych państwach członkowskich UE. W zależności od kraju zamieszkania klienta Mapa (ostatecznego nabywcy), procedura transakcji różniła się:

Jeżeli klient był z Polski - X nabywała towar od Dostawcy, a następnie sprzedawała go polskiemu klientowi posługując się polskim NIP, W takim przypadku obie transakcje (zakup od Dostawcy i sprzedaż klientowi) były rozliczane przez X dla celów VAT w Polsce.

- Jeżeli klient pochodził z Innego państwa członkowskiego UE - zakup był rozliczany jako transakcja trójstronna z zastosowaniem uproszczenia. Dla tych transakcji X posługiwała się swoim niemieckim NIP. W takim przypadku transakcja nie była rozliczana dla celów VAT w Polsce. Ponadto w przypadku tych transakcji Dostawca był eksporterem i wykazał towary jako wychodzące (sprzedaż) w swoich raportach Intrastat.

Dostawca uwzględnia oba procesy (sprzedaż do klientów w Polsce/poza Polską) w realizacji przez siebie obowiązków wynikających z Ustawy opakowaniowej (m.in. realizował obowiązki sprawozdawcze oraz zapewnił recykling opakowań dla produktów sprzedawanych w Polsce).

Przedłożony wniosek dotyczy daniny publicznej, którą jest opłata produktowa, wnoszona w przypadku niezapewnienia przez wprowadzającego produkty w opakowaniach recyklingu odpadów opakowaniowych (obowiązek określony w art. 17 i art. 34 Ustawy opakowaniowej).

W przedłożonym wniosku przedstawiono jeden stan faktyczny dotyczący X (wskazany w punkcie A wniosku). Z daleko idącej ostrożności, we wniosku opisano również inne czynności, które X podejmuje w Polsce (punkty B i C), gdyby miały one znaczenia dla Organu przy wydawaniu

interpretacji.

X dokonuje importu ze Y do Polski własnych komponentów (materiałów) w celu przekazania ich do polskiego Usługodawcy (na teren zakładu Usługodawcy), który dokonuje ich montażu w większą całość lub podzespoły. Po wykonaniu usługi przez Usługodawcę zmontowane podzespoły są wywożone z Polski i mogą podlegać dalszym pracom montażowym. Komponenty (materiały) oraz podzespoły pozostają własnością X na wszystkich etapach procesu. X deklaruje przywóz do Polski materiałów we własnym imieniu dla celów polskiego podatku VAT jako import towarów do Polski. Wysyłka (przemieszczenie) własnych towarów (wstępnie zmontowanych podzespołów) przez X z Polski, nie jest zgłaszana przez X jako eksport towarów w Polsce dla celów VAT, gdyż nie spełnia definicji eksportu przedstawionej w ustawie o VAT. Istnieją dokumenty celne, takie jak EAD, IE529, IE599, SAD potwierdzające dokonywanie wywozu z Polski podzespołów przez X. Do wywozu podzespołów z Polski są stosowane częściowo te same opakowania, w których przyjechały komponenty (materiały). W przypadku nieuznania przez Organ stanowiska Wnioskodawcy o niepodleganiu pod przepisy związane z opłatą produktową, Wnioskodawca wnosi o zajęcie stanowiska przez Organ w zakresie możliwości stosowania wyłączenia przewidzianego w art. 6 ust. 1 Ustawy opakowaniowej tj. Przepisów ustawy, z wyłączeniem przepisów art. 14 i art. 45, nie stosuje się do przedsiębiorców w zakresie opakowań, w których w danym roku kalendarzowym wprowadzili produkty do obrotu, a następnie w tym samym roku kalendarzowym dokonali eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy tych opakowań bez produktów lub wraz z produktami. W przypadku uznania X za podmiot wprowadzający produkty w opakowaniach na rynek polski, Wnioskodawca zakłada możliwość skorzystania z możliwości „odliczenia” od obowiązku recyklingu opakowań, które przyjechały na komponentach (materiałach) do Polski, a następnie w tym samym roku kalendarzowym wyjechały z Polski jako opakowanie podzespołów. W takim przypadku Wnioskodawca zakłada również, że będzie objęty obowiązkiem raportowania w zakresie eksportu produktów w opakowaniach.

II. Pytanie Strony dot. ustawy o opakowaniach:

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

Czy X jest zobowiązana do wypełniania obowiązków wynikających z Ustawy opakowaniowej (również w związku z Ustawą o odpadach) przewidzianych dla przedsiębiorcy wprowadzającego produkty w opakowaniach oraz przedsiębiorcy eksportującego produkty w opakowaniach, takich jak m.in.:

zapewnienie odpowiednich poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych, prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych,

- rejestracja w BDO,
- składanie sprawozdawczości,

w stosunku do produktów w opakowaniach (komponentów/materiałów), które X przywozi do Polski w celu wykonania usługi ich montażu przez Usługodawcę, a także w stosunku do produktów w opakowaniach, które wywozi z Polski (komponenty zmontowane)?

III. Stanowisko Strony:

„W świetle przedstawionego stanu faktycznego, Wnioskodawca stoi na stanowisku, że:

- X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach w rozumieniu Ustawy opakowaniowej, ponieważ nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy opakowaniowej, odwołującej się w tym zakresie do Prawa przedsiębiorców i tym samym X w ogóle nie podlega pod przepisy Ustawy opakowaniowej.

W przypadku zajęcia przez Organ odmiennego stanowiska tj. w przypadku uznania przez Organ, że X jako zagraniczny podmiot zarejestrowany jedynie na VAT w Polsce spełnia jednak definicję przedsiębiorcy dla celów Ustawy opakowaniowej Wnioskodawca stoi na stanowisku, że:

- X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach w rozumieniu Ustawy opakowaniowej, ponieważ czynności dokonywane przez X w Polsce, tj. import w celu przekazania własnych komponentów (materiałów) ze Y do polskiego Usługodawcy celem montażu oraz wywóz produktów w opakowaniach z Polski nie spełniają definicji odpowiednio: importu, a także konsekwentnie eksportu produktów w opakowaniach zawartych w Ustawie opakowaniowej i tym samym X nie podlega pod przepisy Ustawy opakowaniowej.

W przypadku zajęcia przez Organ odmiennego stanowiska tj. w przypadku uznania przez Organ, że X jest przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy opakowaniowej oraz że X dokonując przywozu komponentów celem ich montażu oraz wywozu produktów w opakowaniach z Polski wypełnia definicje zawarte w Ustawie opakowaniowej. Wnioskodawca stoi na stanowisku, że:

- X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach w rozumieniu Ustawy opakowaniowej, ponieważ Usługodawca uznaje siebie za przedsiębiorcę wprowadzającego produkty w opakowaniach przywożone przez X oraz eksportującego produkty w opakowaniach i uwzględnia opakowania przywożone do Polski oraz wywożone z Polski na zmontowanych komponentach/podzespołach X, w realizacji obowiązków wynikających z Ustawy opakowaniowej we własnym imieniu i tym samym X nie podlega pod przepisy Ustawy opakowaniowej.

Uzasadnienie prawne przyporządkowane do stanowiska Wnioskodawcy:

- Rozstrzygając czy przepisy Ustawy opakowaniowej dotyczą danego podmiotu w pierwszej kolejności należy ocenić zakres podmiotowy aktu, w tym przypadku odnieść się do definicji legalnych: „wprowadzającego produkty w opakowaniach”, a następnie „przedsiębiorcy” zawartych w Ustawie opakowaniowej.
- Zgodnie z art. 8 pkt 23 Ustawy opakowaniowej przez wprowadzającego produkty w opakowaniach rozumie się przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach Natomiast w art. 8 pkt 11 Ustawy opakowaniowej zdefiniowano przedsiębiorcę następująco: rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. Natomiast art. 4 ust, 3 Prawa przedsiębiorców stanowi, że zasady podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej przez osoby zagraniczne określają odrębne przepisy.

- Ustawa opakowaniowa nie wprowadza definicji legalnej eksportującego produkty w opakowaniach. W art. 45 Ustawa opakowaniowa nakłada obowiązki sprawozdawcze m.in. na przedsiębiorcę eksportującego produkty w opakowaniach. Zdaniem Wnioskodawcy dla rozstrzygnięcia o obowiązkach związanych z wywozem produktów w opakowaniach z Polski, zasadne będzie więc również wnioskowanie dotyczące spełnienia definicji „przedsiębiorcy” z Ustawy opakowaniowej, przedstawione poniżej.
- X prowadzi zasadniczo działalność z terytorium innego kraju niż Polska. Nie ma w Polsce ani siedziby, ani oddziału. Siedziba, zarząd, pracownicy, znajdują się w Y. Tam zapadają decyzje zarządcze i biznesowe. Ze Y prowadzona jest cała działalność operacyjna i pracownicy ze Y podpisują umowy sprzedaż produktów czy dokonują zakupów usług dla X jak usługi montażu. Biorąc to pod uwagę i analizując powyższe regulacje, zdaniem Wnioskodawcy, należy stwierdzić, że działalność podejmowana przez X na terenie Polski nie podlega pod przepisy Prawa Przedsiębiorców. W konsekwencji, skoro Prawo Przedsiębiorców nie stosuje się do działalności podejmowanej przez X na terenie Polski, to należy uznać, że X nie spełnia również definicji przedsiębiorcy z Ustawy opakowaniowej. Oznacza to że X jako podmiot zagraniczny nie jest zobowiązana dopełniać obowiązków wynikających z Ustawy opakowaniowej w sytuacji kiedy przywozi produkty w opakowaniach do Polski celem zlecenia usług ich montażu podmiotowi polskiemu, a następnie wywożąc z Polski zmontowane komponenty w opakowaniach.
- Na konkluzje te nie może mieć wpływu fakt, że X jest zarejestrowana w Polsce jako czynny podatnik VAT dla celów podatkowych. Do takiej rejestracji obligują ją polskie regulacje VAT zważywszy na czynności jakie dokonuje na terytorium Polski, niemniej ani Ustawa opakowaniowa, ani Prawo Przedsiębiorców nie odwołują się do polskich przepisów o VAT w zakresie definiowania zakresu podmiotowego tych ustaw. Zatem fakt rejestracji na VAT w Polsce pozostaje bez znaczenia.
- Bardzo istotnym argumentem dowodzącym poprawności wyżej przedstawionego uzasadnienia jest brzmienie znowelizowanych przepisów Ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Jest to akt w pewien sposób bliźniaczy do Ustawy opakowaniowej, realizujący tą samą zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla określonych w nim produktów, którego ostatnia nowelizacja wprowadziła również zmiany w Ustawie opakowaniowej. W art. 2 pkt 9b Ustawy produktowej również zdefiniowano pojęcie przedsiębiorcy, jednak w odmienny sposób: rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. Ustawodawca odwołał się więc do konkretnych przepisów Prawa przedsiębiorców, ale w wąskim zakresie * obejmującym podmioty zagraniczne, przeciwnie niż w Ustawie opakowaniowej. Podkreślić należy, że zarówno Ustawa opakowaniowa, jak i Ustawa produktowa były wielokrotnie nowelizowane, posługują się wieloma podobnymi definicjami, zasadami i przepisami, natomiast również w wielu się różnią. W ocenie Wnioskodawcy różnice te jednak nie są przypadkowe i analizując treść obu aktów, należy

dojść do wniosku, że są każdorazowo uzasadnione zgodnie z zasadą racjonalnego ustawodawcy (m.in. intencją ustawodawcy, prawodawstwem europejskim, specyfiką danego przedmiotu/rynku/branży, itp.).

W przypadku zajęcia przez Organ odmiennego stanowiska tj. w przypadku uznania przez Organ, że X jako zagraniczny podmiot zarejestrowany jedynie na VAT w Polsce spełnia jednak definicję przedsiębiorcy dla celów Ustawy opakowaniowej

- Jeśli Organ uzna, że X nie jest wyłączona podmiotowo z regulacji Ustawy opakowaniowej, to w dalszym kroku należy przeanalizować, czy X dokonuje czynności, które należy uznać za wprowadzenie produktów w opakowaniach oraz eksport produktów w opakowaniach zgodnie z definicjami zawartymi w przepisach Ustawy opakowaniowej.
- Zgodnie z art. 8 pkt 5 Ustawy opakowaniowej, przez import produktów w opakowaniach - rozumie się przywóz produktów w opakowaniach na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu. Zgodnie art. 8 pkt 24 Ustawy opakowaniowej wprowadzenie do obrotu to odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji; za wprowadzenie do obrotu uważa się także: a) import opakowań (...).
- Należy podkreślić, że X nie przywozi do Polski własnych komponentów w celu wprowadzenia do obrotu, a jedynie z przeznaczeniem dostarczenia ich do zakładu Usługodawcy w celu wykonania montażu. Ponadto produkty dostarczone do Polski nie są przywiezione w celu ich używania w Polsce ani w celu ich dystrybucji w Polsce. Po dokonaniu przez Usługodawcę usługi wstępnego montażu półprodukty są wywożone z Polski. Zatem zdaniem X jej działania polegające na przywozie do Polski produktów w opakowaniach celem zlecenia wykonania na nich usługi montażu w Polsce nie spełniają definicji importu produktów w opakowaniach z Ustawy opakowaniowej.
- X dokonuje importu dóbr do Polski w rozumieniu przepisów celnych oraz przepisów o podatku VAT wypełniając obowiązki z tym związane. Jednak Ustawa opakowaniowa nie odwołuje się ani do przepisów celnych, ani do przepisów podatkowych, a wprowadza oddzielną definicję importu na potrzeby rozumienia Ustawy opakowaniowej, co jest kolejnym dowodem zamierzonego działania ustawodawcy w precyzyjnym określaniu zakresu podmiotowego i przedmiotowego Ustawy opakowaniowej.
- Konsekwentnie należy uznać, że jeżeli nie dochodzi do wprowadzenia produktów w opakowaniach, w przypadku wywozu zmontowanych komponentów nie dochodzi również do eksportu produktów w opakowaniach, więc X nie jest zobowiązana również do sprawozdawczości w zakresie eksportu produktów w opakowaniach.
- Tym samym nawet gdyby uznać, że X podmiotowo podlega pod regulacje Ustawy opakowaniowej to działalność X nie spełnia definicji wprowadzenia do obrotu/importu i eksportu produktów w opakowaniach z Ustawy opakowaniowej. Skoro X nie dokonuje wskazanych czynności, nie jest objęta obowiązkami przewidzianymi w Ustawie opakowaniowej.

W przypadku zajęcia przez Organ odmiennego stanowiska tj. w przypadku uznania przez Organ, że X jest przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy opakowaniowej oraz że X dokonując przywozu komponentów celem ich montażu oraz dokonując wywozu produkty w opakowaniach z Polski wypełnia definicje odpowiednio: importu, a także eksportu produktów w opakowaniach zawarte w Ustawie opakowaniowej.

- Po przywozie komponentów do Polski, gospodarowaniem komponentami i ich opakowaniami zajmuje się wyłącznie Usługodawca będący kontrahentem X. X nie zajmuje się w Polsce gospodarką opakowaniami czy odpadami, nie mając z nimi fizycznego kontaktu na terenie Polski. Usługodawca gospodaruje przywiezionymi opakowaniami oraz odpadami z nich powstałymi we własnym zakresie (posiada rejestrację w BDO) oraz zajmuje się przygotowaniem i pakowaniem zmontowanych komponentów przed ich wywozem z Polski. Działalność X nie powoduje pojawiania się odpadów opakowaniowych z jej produktów poza zakładem Usługodawcy. Jedyne odbiorca X - Usługodawca zapewnia realizację obowiązków wprowadzającego produkty w opakowaniach dla opakowań przywożonych w ramach importu wykazywanego przez X dla celów podatku VAT oraz eksportującego produkty w opakowaniach dla opakowań wywożonych z Polski. Podkreślić należy, że działalność X nie spełnia przesłanek do objęcia jej wymogami i przepisami związanymi z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta, a ewentualne obowiązki wynikające z Ustawy opakowaniowej wypełnia Usługodawca. Tym samym X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach i nie jest objęta przepisami Ustawy opakowaniowej.

Podsumowując, w ocenie Wnioskodawcy X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach w rozumieniu Ustawy opakowaniowej i nie jest objęta jej przepisami, ponieważ:

1. Nie spełnia definicji „przedsiębiorcy” zawartej w Ustawie opakowaniowej - co w przypadku potwierdzenia przez Organ rozstrzyga sprawę.
2. W przypadku nieuznania argumentacji właściwej dla punktu 1, należy uznać że działalność (przywóz produktów w opakowaniach do Polski celem zlecenia usług ich montażu oraz wywóz produktów w opakowaniach) dokonywane przez X nie spełniają definicji odpowiednio wprowadzania produktów w opakowaniach na gruncie Ustawy opakowaniowej (gdyż nie spełnia definicji importu w rozumieniu Ustawy opakowaniowej) oraz konsekwentnie eksportu produktów w opakowaniach - co w przypadku uznania przez Organ rozstrzyga sprawę.
3. W przypadku nieuznania argumentacji właściwej dla punktu 1 oraz punktu 2, należy uznać że działalność X w Polsce nie spełnia przesłanek podlegania pod zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta, gdyż opakowania na produktach nie zostają wprowadzone do obrotu przez X, są zagospodarowane przez jej kontrahenta, który uwzględnia we własnym imieniu opakowania przywożone do Polski oraz wywożone z Polski na komponentach/zmontowanych podzespołach X w realizacji swoich obowiązków wynikających z Ustawy opakowaniowej. W konsekwencji firma X nie jest wprowadzającym

produkty w opakowaniach i eksportującym produkty w opakowaniach, na którym ciąży obowiązek wskazane w Ustawie opakowaniowej (również w związku z przepisami Ustawy o odpadach).

Wnioskodawca stoi na stanowisku, że X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach i tym samym w żadnym przypadku nie podlega obowiązkowi uiszczenia daniny publicznej, jaką jest opłata produktowa, ponieważ jak wskazano we wniosku:

- nie spełnia definicji „przedsiębiorcy” zawartej w Ustawie opakowaniowej.

W przypadku zajęcia przez Organ odmiennego stanowiska, Wnioskodawca stoi na stanowisku, że:

- X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach w rozumieniu Ustawy opakowaniowej, ponieważ czynności dokonywane przez X w Polsce, tj. import w celu przekazania własnych komponentów (materiałów) ze Y do polskiego Usługodawcy celem montażu oraz wywóz produktów w opakowaniach z Polski nie spełniają definicji odpowiednio: importu, a także konsekwentnie eksportu produktów w opakowaniach zawartych w Ustawie opakowaniowej.

W przypadku zajęcia przez Organ odmiennego stanowiska, Wnioskodawca stoi na stanowisku, że:

- X nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz eksportującym produkty w opakowaniach w rozumieniu Ustawy opakowaniowej, ponieważ Usługodawca uznaje siebie za przedsiębiorcę wprowadzającego produkty w opakowaniach przywożone przez X oraz eksportującego produkty w opakowaniach.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego, przedstawiam stanowisko co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 1658 z późn. zm.).

Zgodnie z ustawą o opakowaniach, na podmiotach wprowadzających produkty w opakowaniach ciąży obowiązek, między innymi:

a) zapewnienia recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu, zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach;

b) wniesienia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ustawy o opakowaniach, obliczonej oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu recyklingu oraz poziomu recyklingu dla wszystkich opakowań razem, w przypadku niewykonania obowiązku określonego w art. 17 ust. 1 ww. ustawy,

c) prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, na mocy art. 19 ust. 1 ustawy o opakowaniach, przy czym zgodnie z art. 19 ust. 4 ww. ustawy, w przypadku samodzielnej realizacji obowiązków, obowiązek ten winien być realizowany poprzez:

- przeznaczenie w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
- przekazanie w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa:

- łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.

W celu określenia, czy wyżej wymienione obowiązki dotyczą Strony, kluczowe jest zatem sięgnięcie do

definicji wprowadzającego produkty w opakowaniach. Ustawodawca, w art. 8 pkt. 23 ustawy o opakowaniach, definiuje wprowadzającego produkty w opakowaniach jako przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności jako:

- a. wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324 oraz z 2022 r. poz. 2185), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,
- b. pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,
- c. prowadzącego:
 - jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m² sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,
 - więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach.

Przy czym za przedsiębiorcę w myśl art. 8 pkt 11 ustawy o opakowaniach, rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236). Art. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców wskazuje, że jej przepisy określają zasady podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym prawa i obowiązki przedsiębiorców oraz zadania organów władzy publicznej w tym zakresie. Art. 3 ww. ustawy definiuje działalność gospodarczą jako zorganizowaną działalność zarobkową, wykonywaną we własnym imieniu i w sposób ciągły, a w myśl art. 4 ust. 3 ww. ustawy zasady podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej przez osoby zagraniczne określają przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2022 r., poz. 470). W art. 1 ust. 1 ww. ustawy wskazano, że reguluje ona podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej przez osoby zagraniczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czasowe oferowanie lub świadczenie usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez osoby zagraniczne będące przedsiębiorcami oraz określa zasady tworzenia przez osoby zagraniczne będące przedsiębiorcami oddziałów i przedstawicielstw w Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl punktu 24 przytoczonego powyżej art. 8 ustawy o opakowaniach, za wprowadzenie do obrotu uważa się odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji; za wprowadzenie do obrotu uważa się także:

- a) import opakowań,
- b) import produktów w opakowaniach,
- c) wewnątrzwspólnotowe nabycie opakowań,
- d) wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów w opakowaniach,

- dokonywane na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej.

Za dzień wprowadzenia do obrotu uznaje się m.in. dzień ich przywozu na terytorium kraju. W sytuacji opisanej we wniosku to Strona przywozi do Polski komponenty w opakowaniach, które następnie są przez Usługodawcę w Polsce montowane w większą całość lub podzespół. Przy tym Strona jest

zarejestrowana w Polsce na potrzeby VAT, a więc należy uznać, że pomimo braku siedziby czy oddziału w Polsce prowadzi działalność gospodarczą na terenie Polski. Przywożąc do kraju komponenty w opakowaniach, Strona jest wprowadzającym do obrotu produkty w opakowaniach na rynek polski.

Zgodnie z przedstawionym stanem faktycznym, Strona dokonuje dostawy produktów do Usługodawcy na terytorium Polski ze Y. Dokonując przywozu do Polski produktów w opakowaniach, Strona jest obowiązana m.in. osiągnąć wymagane poziomy recyklingu odpadów opakowaniowych i uiścić opłatę produktową w momencie ich nieosiągnięcia, finansować publiczne kampanie edukacyjne, złożyć marszałkowi województwa sprawozdanie o produktach, opakowaniach i o gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi, po uprzednim zarejestrowaniu się w Rejestrze Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami.

Obowiązek wynikający z art. 45 ww. ustawy, dotyczący eksportujących produkty w opakowaniach oraz dokonujących wewnątrzspółnotowej dostawy produktów w opakowaniach, nakłada również na wywożących z kraju produkty w opakowaniach obowiązek, złożenia ww. rocznego sprawozdania. W opisanym w stanie faktycznym, takim podmiotem wywożącym zapakowane produkty, czyli dokonującym wewnątrzspółnotowej dostawy produktów w opakowaniach, jest Strona.

Jednocześnie w art. 6 ust. 1 ustawy o opakowaniach wskazano, że jej przepisów, z wyłączeniem przepisów dotyczących wymagań zasadniczych (art. 14) w zakresie przywiezionych do kraju opakowań wraz z produktami i sprawozdawczych (art. 45), nie stosuje się do przedsiębiorców w zakresie opakowań, które w danym roku kalendarzowym przywieźli wraz z produktami do kraju, a następnie w tym samym roku kalendarzowym dokonali eksportu lub wewnątrzspółnotowej dostawy tych opakowań bez produktów lub wraz z produktami.

Z powyższego przepisu wynika, że obliczać masę opakowań wprowadzonych do obrotu jako różnicę pomiędzy masami przywiezionymi do kraju a masami wywiezionymi z kraju, można jedynie w sytuacji, gdy są to te same opakowania a nie tego samego rodzaju opakowania. Dodatkowo opakowania wywiezione z kraju powinny być uwzględnione w sprawozdaniu o produktach, opakowaniach i o gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi w zakresie mas opakowań wywiezionych z terenu kraju za granicę.

Jeżeli przedsiębiorca zagraniczny prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Polski, to w takim przypadku powinien on dokonać w rejestrze BDO rejestracji jako wprowadzający produkty w opakowaniach. Właściwym marszałkiem województwa do zarejestrowania przedsiębiorcy, który nie posiada siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium kraju, jest zgodnie z art. 8 pkt 7 lit. c ustawy o opakowaniach, Marszałek Województwa Mazowieckiego.

Artykuł 17 ust. 1 ww. ustawy, nakłada na wprowadzającego produkty w opakowaniach, obowiązek zapewnienia recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu. Z kolei w art. 17 ust. 2 ustawy o opakowaniach wskazano, że wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, której zlecił jego wykonanie.

Obowiązki w zakresie recyklingu odpadów opakowaniowych można przekazać organizacji odzysku opakowań jedynie w zakresie opakowań monomateriałowych, a w zakresie opakowań wielomateriałowych lub po środkach niebezpiecznych wyłącznie do organizacji samorządu gospodarczego w ramach porozumienia, o którym mowa w art. 25 ustawy o opakowaniach.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie przewiduje, oprócz powyżej wskazanych, innych możliwości przekazywania ustawowych obowiązków innym podmiotom niż wskazane w tej ustawie.

Nawiązując do powyższego wprowadzający do obrotu produkty w opakowaniach na rynek polski nie ma możliwości scedowania obowiązków ustawowych w tym zakresie na inne podmioty poza wskazanymi w ustawie.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. 3, 02-362 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.